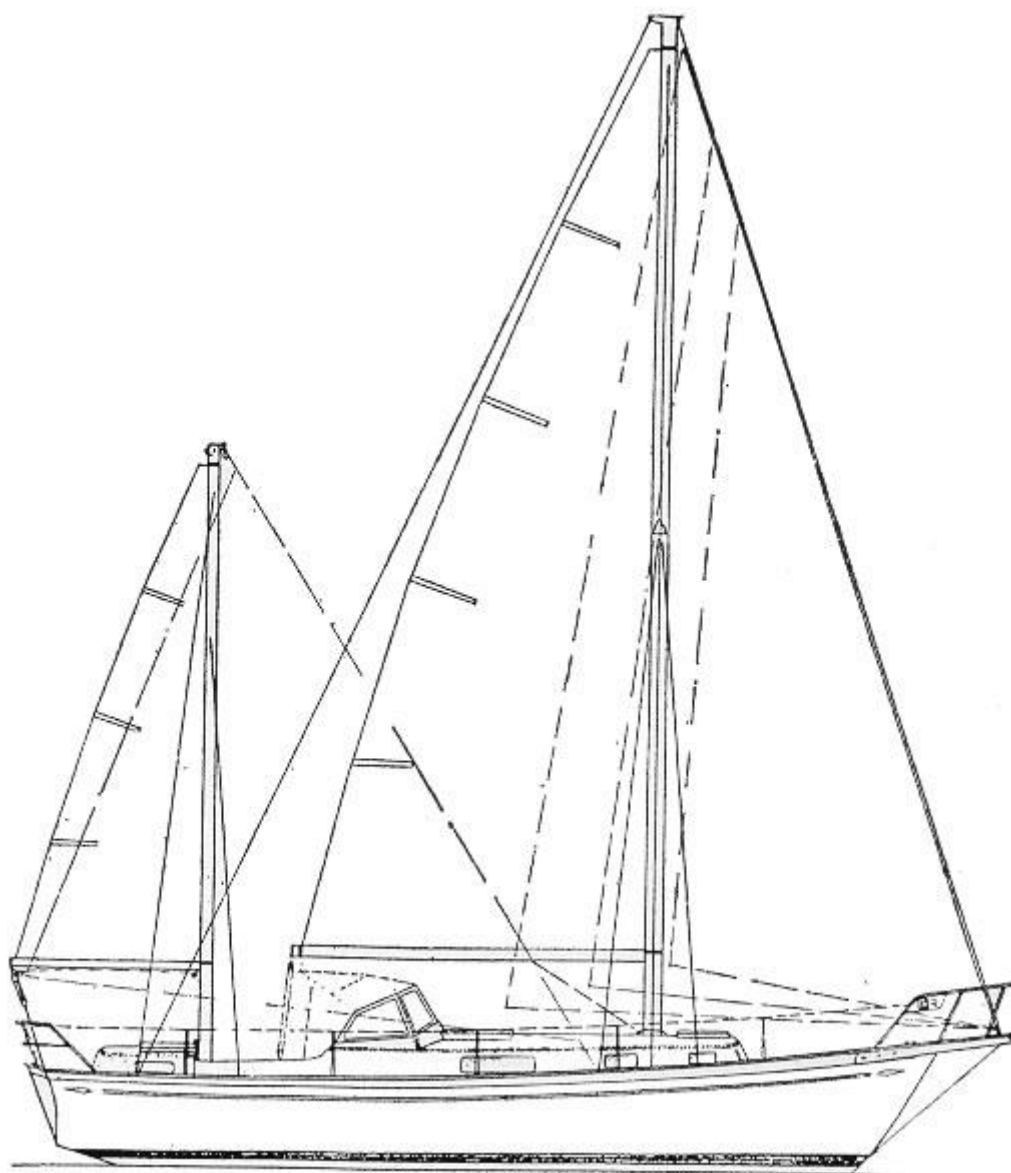




Rocker

HR Rasmus 35, serienummer 597

Ontworpen in 1966 door Olle Enderlein is de Rasmus volgens de officiële verkoopbrochure een ruime 'family cruiser for 6 persons'. Bij introductie werd deze 35-voeter met argwaan ontvangen: te groot en men zag nog niet de voordelen in van een krachtige motor en een door een windscherm beschermde middenkuip. Toch werd de Rasmus een veelgevraagd model. Hallberg Rassy bouwde in totaal ruim 600 schepen van dit type. Het merendeel werd sloepgetuigd. Slechts circa 40 exemplaren werden als ketch gebouwd. En dat is het schip, de Rasmus 35 met serienummer 597, bouwjaar 1976, waarmee Cor Sweerman als een van de eerste vertrekkers van het blad Zeilen in 1989 de voorlopig laatste Nederlandse sluis achter zich liet om zijn 'natte droom' waar te maken: voor onbepaalde tijd wonen op en zwerven met Rocker.



Lengte: 10,50 m, breedte: 3,05 m, diepgang: 1,30 m Motor: Volvo Penta MD 21, vermogen: 55 KW (75pk)

In 1992 monstert ook Nolly van Borssum Waalkes aan. Voortaan leven aan boord zowel een Mr als een Mrs Rocker. De maat voor live-aboard schepen is inmiddels naar de mening van velen verschoven naar minimaal 42 voet. Iedereen die aan boord van Rocker kwam was dan ook heel verbaasd op dit 'kleine' klassieke jacht een strak interieur aan te treffen dat niet bezweek onder de vele spullen en interesses. Het geheim van de Rasmus 35? Onzichtbaar zijn overal grote berguimtes ingebouwd. En ons geheime wapen? Wat we een jaarlang niet hebben gebruikt, gaat onverbiddelijk van boord; daar zijn anderen dan weer blij mee.

De naam Rocker blijkt een gewaagde keuze. Onderweg leren wij dat die naam in het buitenland niet 'schommelstoel' betekent, maar staat voor Hell's Angels. In combinatie met de in buitenlandse ogen fascistische rood/zwarte Amsterdamse vlag die wij altijd in het want voerden, zorgde dit ervoor dat wij veelal met argwaan werden gevolgd zodra wij tot dusver onbekende wateren binnenvoeren, het anker neer lieten of de lijnen vastmaakten. Gelukkig was de opluchting bij onze collega-zigeuners-ter-zee en 'inboorlingen' altijd groot zodra we een babbeltje met onze nieuwste burens hadden gemaakt.

Tot 2002 leefden we ons helemaal uit op onze filosofie dat de meest natuurlijke manier om mooie dingen te zien, het reizen onder zeil is van A naar B. Rust, ruimte, geen files, geen jetlag en altijd je 'huis' bij je. En in de winter volop gelegenheid de binnenlanden te verkennen van het land waar je bent. Wat blijft zijn de mooie dingen en de leuke, gekke en interessante ontmoetingen met mensen en de blik op het lokale leven, waarin je als bootjesmens als bijna vanzelfsprekend wordt opgenomen.

Verwacht van ons geen spannende zeilverhalen met windkracht x en golfhoogtes y. Natuurlijk, ook die overkwamen ons. Dan moet je acuut stevig aan te slag om rustiger vaarwater te bereiken en daarmee het bootje en jezelf veilig te stellen. Dat hoort er nu eenmaal bij. Toch ben je dat de volgende dag al weer bijna vergeten... Wat blijft zijn de mooie herinneringen! Vooral daarover hebben wij geprobeerd te verhalen.

Cor+Nolly

Aquilas

Berichtje uit die andere wereld Aquilas, mei 1993

Niets geeft zo'n gevoel van vrijheid als achter het eigen anker liggen in een mooie baai. Na rekening te hebben gehouden met de normale en de voorspelde windrichtingen voelen wij ons veilig en beschut, al beseffen we terdege dat het anker al eeuwenlang het symbool is van de hoop. Niet voor niets, zoals wij aan den lijve ondervonden.

In de baai van Aquilas draaide de wind in een seconde van onbestemd noordwest een à twee naar zuid acht. Een rukwindje dus, alleen duurt dat in het Spaanse voorjaar rustig zo'n uurtje of drie, vier. De Rocker rollebolde van plezier op de witschuimende deining die de baai in kwam lopen, de palmen op het strand bleken veerkrachtiger dan ooit en wij zetten de dieptemeter aan, controleerden het anker en installeerden ons met de motor startklaar in de kuip om de wacht te houden.

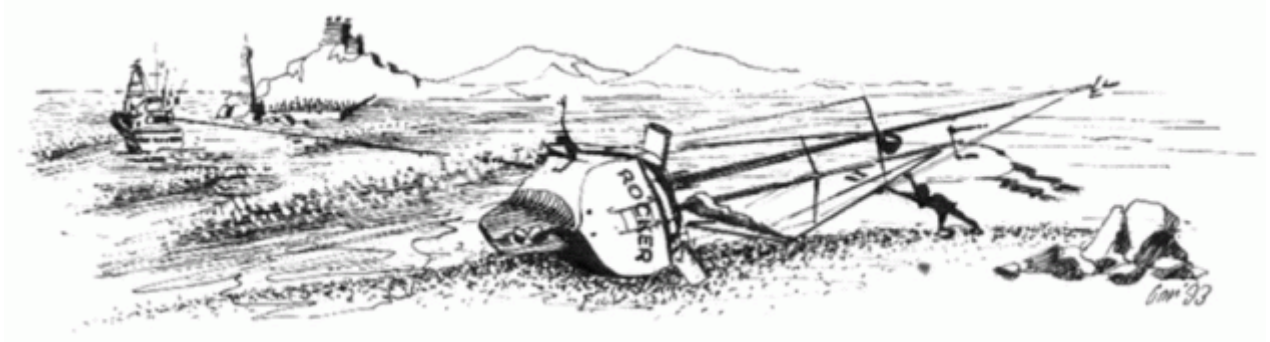
Het anker hield voorbeeldig ... tot er een enorme golf in de baai verscheen die ons een paar meter optilde en net over een zanddrempel zette waarvan wij pas later het bestaan vernamen. Op eigen kracht kwamen we hier niet meer overheen. 75 PK is veel, maar als de zee een bloemetje meeneemt dat als grote bossen wier in de schroef belandt, blijkt zelfs dit aantal paardenkrachten niet voldoende. En zo belandden wij uiteindelijk op het zandstrand van Aquilas, waar de Rocker onder de aanstormende golven bleef liggen bonken.

Het werden enerverende uren. Nieuwsgierigen stroomden toe, de plaatselijke TV verscheen en reddingsacties werden voorbereid, terwijl wij op afstand alleen konden gissen wát er zou gaan gebeuren. In de kajuit schoof de overvolle boekenkast in één keer leeg (weer vergeten de ruitjes erin te zetten), de opstaande randjes van de tafel volgden en de kussentjes vlogen door de lucht. Gelukkig is er geen moment paniek geweest aan boord.

Cor redde de bijboot na vanuit diezelfde boot eerst het onderwaterschip te hebben gecontroleerd en ging vervolgens heel gemoedereerd lijnen uitzoeken en opschieten. Ik probeerde de binnen overzeilende spullen zoveel mogelijk in de slaappunt te krijgen. Raar gevoel, in je eigen boot moeten klimmen en ergens nét niet bij kunnen.

De eerste reddingspoging door een zware boot uit de plezierhaven, ondersteund door wel acht duikers van het Cruz Roja del Mar, mislukte. Een tweede poging volgde nadat politie en een aantal vrijwilligers aan boord waren gespoeld. Cor sprak als ware koele kikker eerst een prijs af voor de complete operatie, die voldoende bleek voor het zwaarste schip van de vissershaven, dat in

verband met de storm net van zee terugkeerde. Het bracht een polsdikke tros uit van wel 150 meter die snaarstrak stond en het lukte! Water en zand happend werd de Rocker over wel drie banken teruggetrokken naar het vrije water.



Wij kregen een ereplaats in de vissershaven teneinde tientallen officials en andere belangstellenden gerust te kunnen stellen. Wij mankeerden niets! Moe, wat spierpijn en de Rocker mist een paar liter antifouling, c'est tout. Met een moderner schip zouden we wellicht de kiel en het roer moeten gaan zoeken op het weer rustige strand. Nu hadden we alle tijd om het avondvullende tv-programma over onze berging te bekijken, de herhaling op siëstatijd te volgen en de kranten mét foto's te lezen. Gelukkig hoeven we ons niet te schamen; ook hier is niet alles waar wat gedrukt staat: de pers zag ons voor Fransen aan. Ach, wij verwisselen ook wel eens een wapperende Duitse met een Belgische vlag. Wij zijn gewoon kortstondig beroemd geworden als het Franse jacht Rocher. Of is de naam op Rocker's kont misschien nóg niet groot genoeg?

Cor+Nolly

Viva la Carmen!

Berichten uit die andere wereld,

Rocker, Guadalquivir, Spanje, half juli 1992

Lang leve La Carmen, lang leve de vis, lang leven de vissers! Hoera! Hoera! Hoera!
Wij maakten het scheepgaan van de Heilige Maagd mee, bedoeld om een veilige vaart en een goede vangst in het komende jaar af te smeken en onderschrijven sindsdien meer dan ooit bovenstaande bede van de vissers.

Onderweg naar Sevilla bleken wij in Bonanza aan de Guadalquivir net op tijd te zijn voor de Processión con Nuestra Senora para la Beneción de las Aguas. Gewekt door vrolijke tonen van een muziekkorps in de visafslag besloten wij al in de vroege ochtend aan wal te gaan om niets te missen van de processie tot de Maagd zich zou inschepen. Langs de kade voor de visafslag lag de gepavoiseerde vissersvloot als een regenboog van kleuren te deinen, de moeite van een vlootschouw waard. Wij kwamen echter niet verder dan de tweede boot. De grote vissersfamilie met kinderen en kleinkinderen die daarop had plaatsgenomen, nodigde ons ter kennismaking uit

voor een drankje aan boord en plukte ons van de kade. Wie schetst onze verbazing toen aansluitend de trossen los gingen en er koers werd gezet naar de monding van de rivier!

Het werd één grote feestdag: het kombuis(je) ter grootte van een meterkast draaide op volle toeren om de meest verrukkelijke vishapjes te kunnen aanvoeren en de grote tonnen met ijskoude drankjes (dankzij 4.000 kg ijsvoorraad in het ruim) werden veelvuldig aangesproken omdat veel praten, zingen en dansen, zeker bij temperaturen van zo'n 40° C, nu eenmaal dorstig maakt. Rond het middaguur klonk een saluutschot van de wal: het sein dat ook Nuestra Senora het ruime sop had gekozen en met haar gevolg van krioelende kleine bootjes onze richting op kwam.

Zij verscheen aan ons op haar geïmproviseerde altaar: het met grote palmtakken versierde dak van de stuurhut van een gepavoiseerde vissersboot. En van elk bootje dat zij passeerde, klonk de groet "Viva La Carmen, viva la Pesca" en, wellicht niet van enig eigenbelang geschoond "viva los Pescadores! Hoppa, hoppa, hoppa!". Een kreet die nog vele malen het gezang en ritmisch geklap doorbrak totdat – eenmaal buitengaats – een korte ceremonie werd gehouden en handenvol bloemen aan de zee werden geofferd. Bij terugkeer naar de haven liet de vloot niet alleen een spoor van deze bloemen, maar ook van lege flessen achter!



Ook wij legden weer aan aan de kade. Er was echter geen sprake van dat we van boord mochten; er moest alleen ter verdere verhoging van de feestvreugde een trommel worden opgepikt. Als wij aan boord van Rocker de sigaretten hadden waar alle volwassenen inmiddels naar snakten, dan zouden we die wel gewoon per boot ophalen. En zo kreeg onze fantastische Rocker een levensgrote vissersboot langs zij.

Het werd laat die dag. Is het verbazend dat wij de volgende ochtend – weliswaar zonder kater – wakker werden met het duidelijke gevoel een feestje te hebben gehad? Van een bedankje wilde de Spaanse familie niets horen: gracias is een verboden woord onder amigos!!!

Cor+Nolly